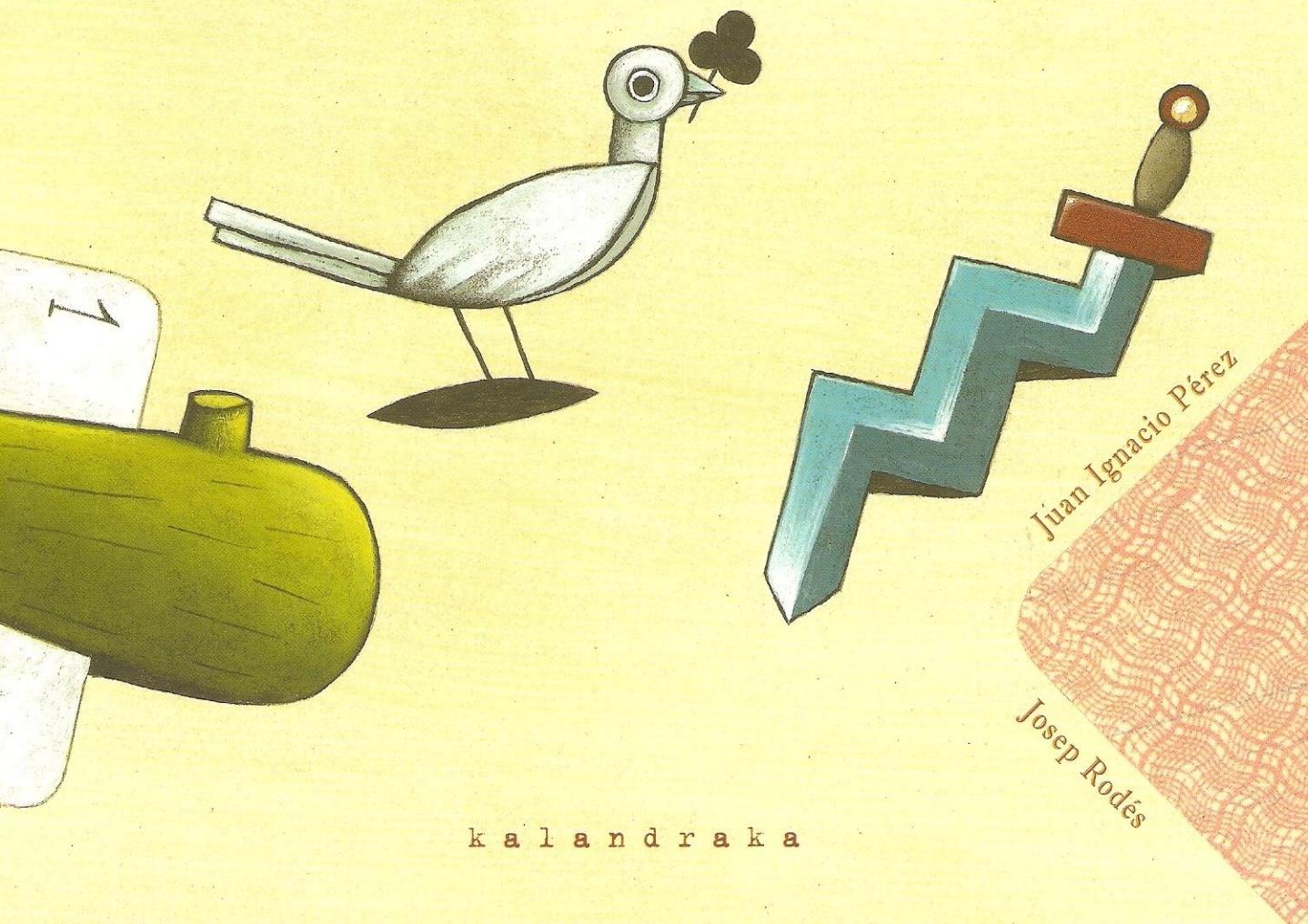

Batalla de Naipes

Juan Ignacio Pérez

Josep Rodes

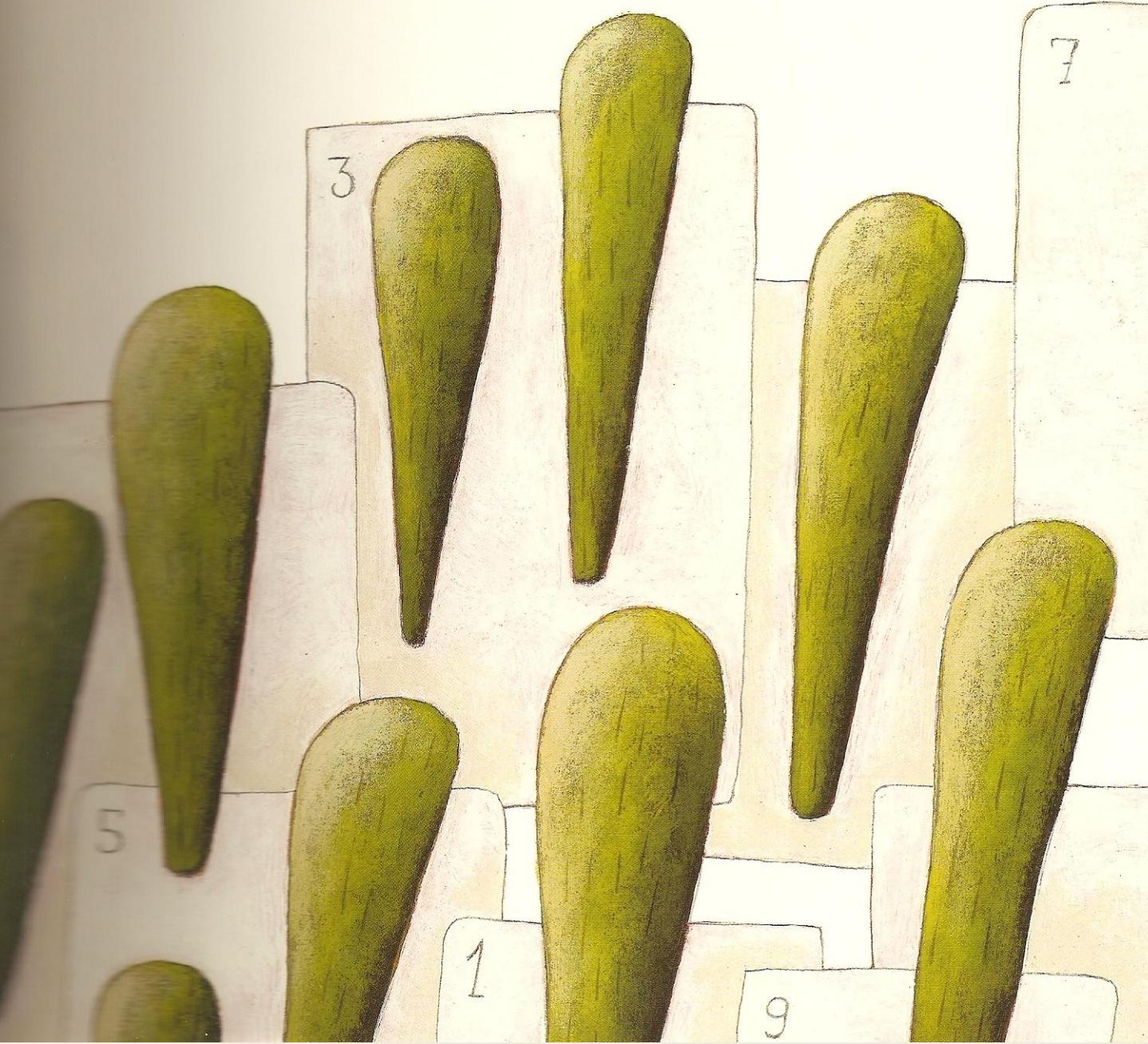
kalandraka

12

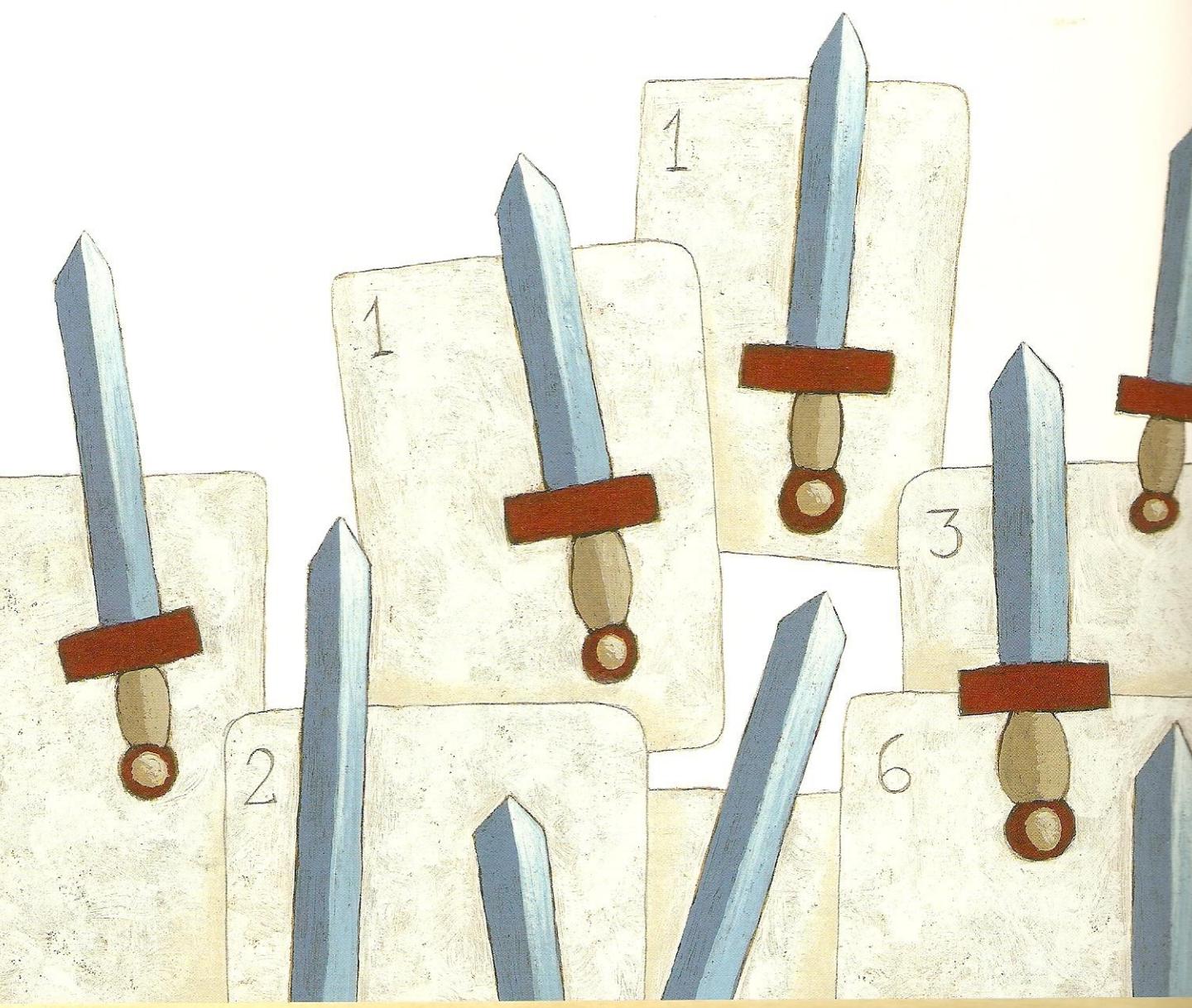

1

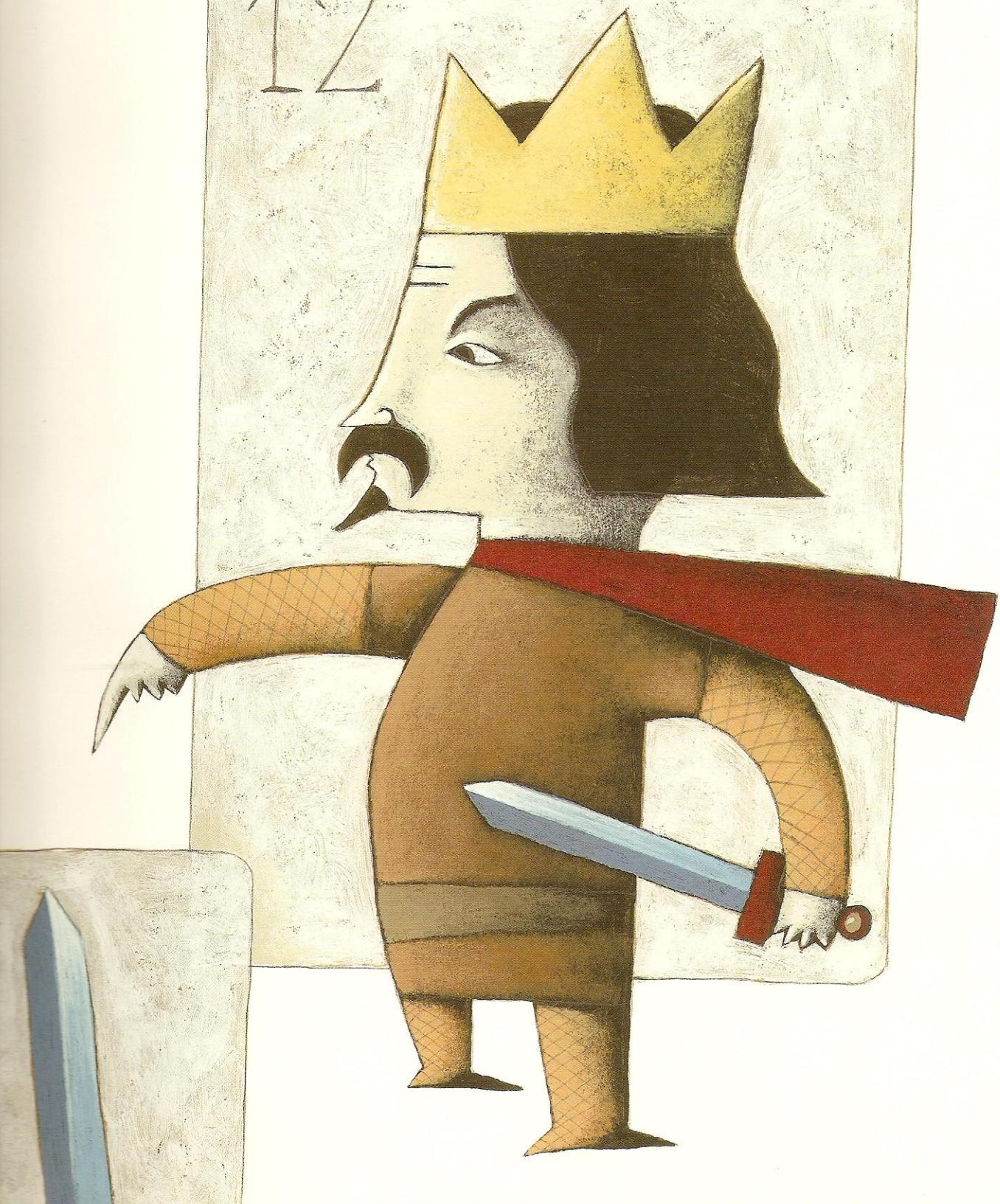
O rei Cachobruto Segundo,
monarca absoluto do vasto reino dos naipes,

atopábase todos os días co seu veciño
Don Afiado Primeiro o Cruel.

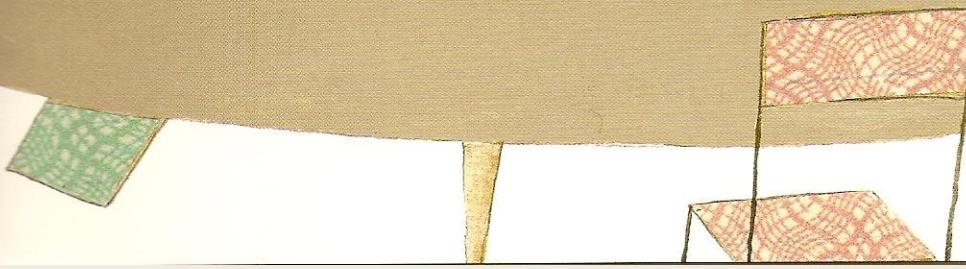
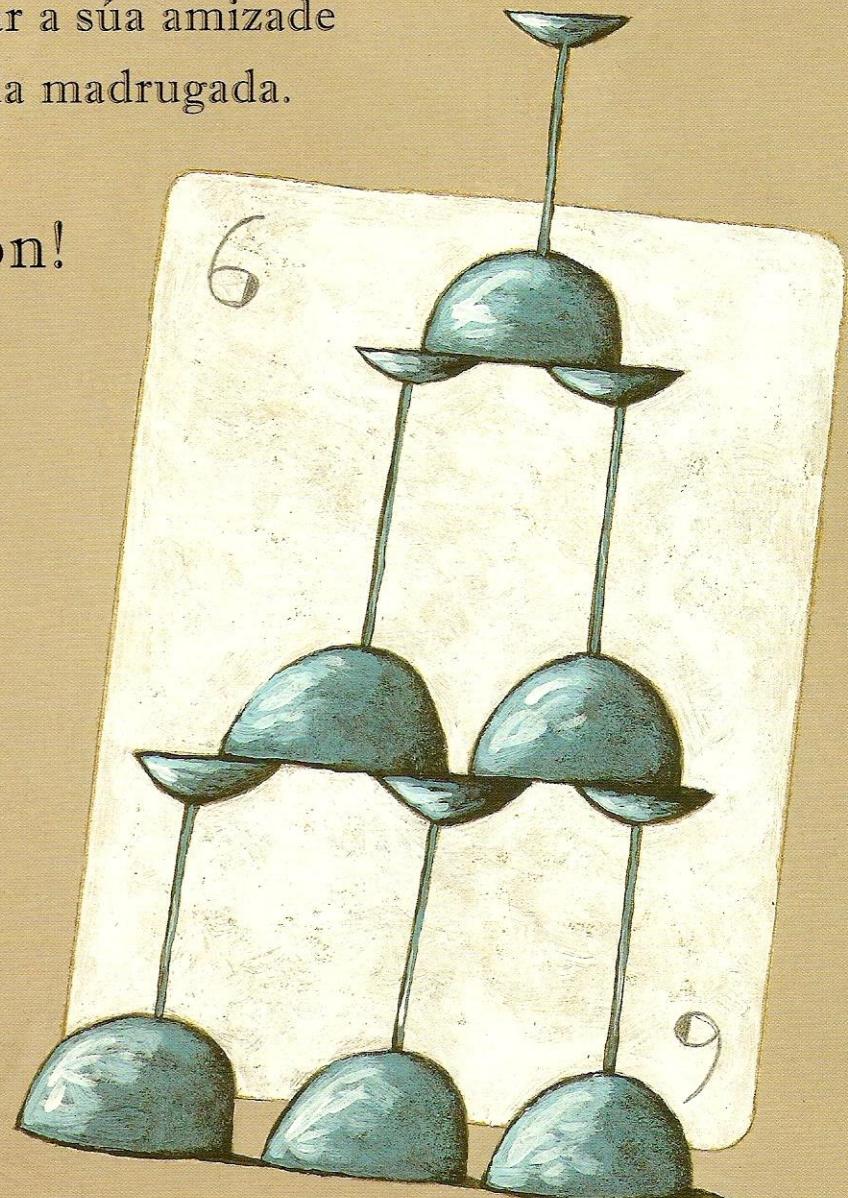
12

Mais non para ir mercar
nin para celebrar a súa amizade
ata altas horas da madrugada.

Nooon!

Reuníanse para loitar no campo de batalla.
Porque, malia seren veciños, ambos os dous
padecían de grande inimizade.

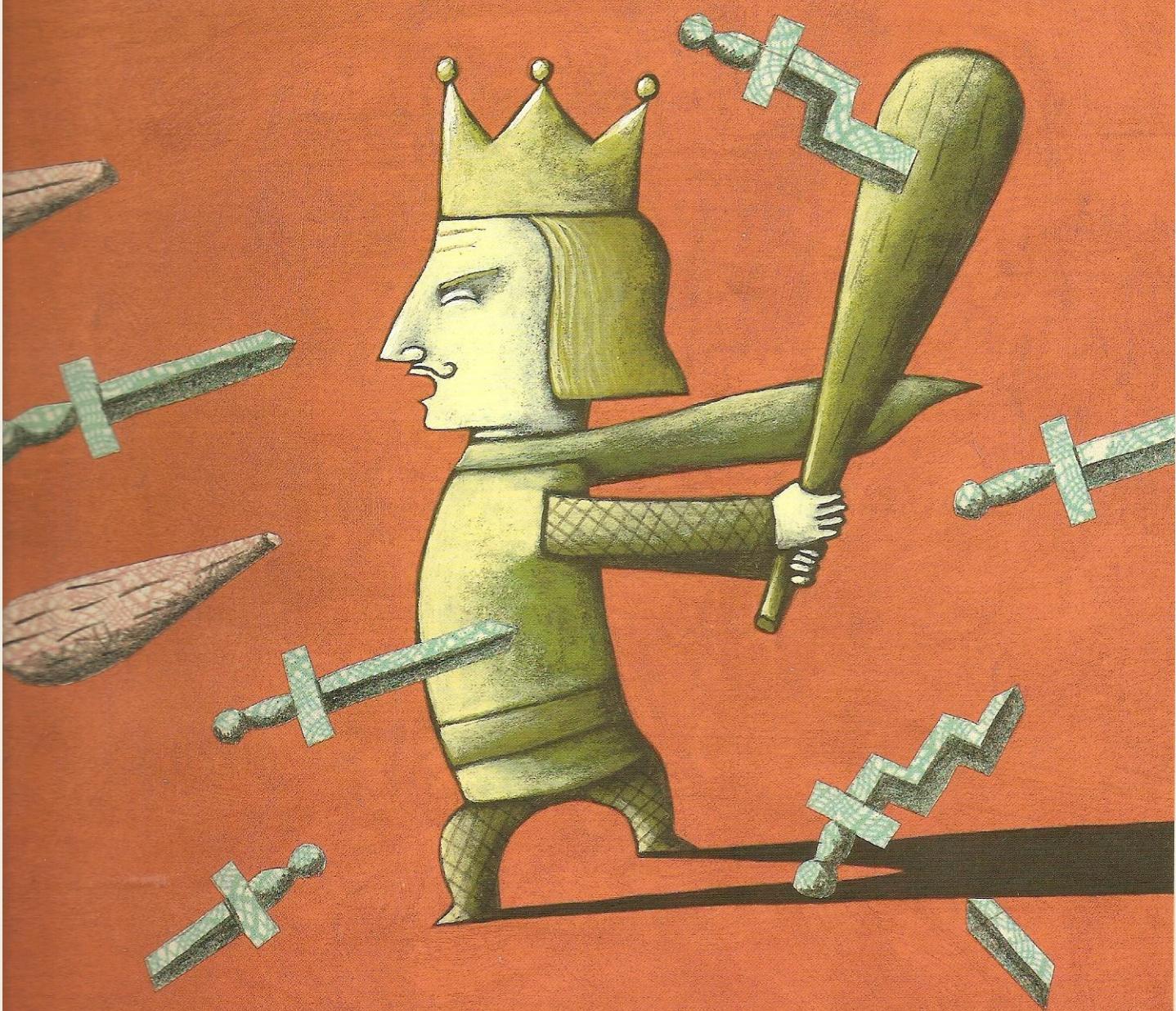

Semellante a unha enfermidade
coa que ningún médico, nin feiticeiro
fora quen de rematar.

Nos seus ataques de carraxe,
Don Afiado guindaba coitelos
e puñais ao exército inimigo.

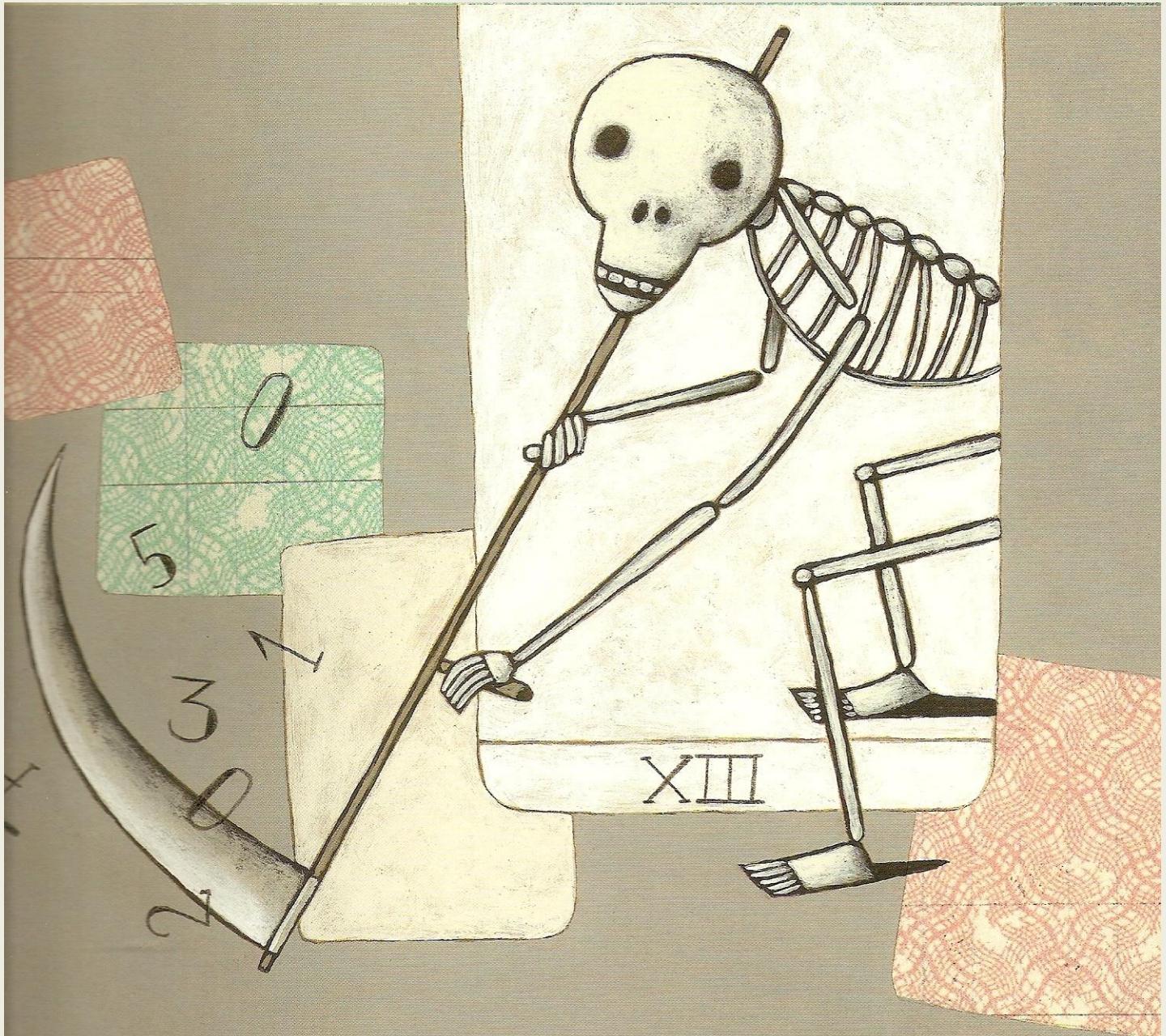
O rei Cachobruto, pola súa banda
e para non lle andar ao rabo ao seu inimigo,
mandaba á porra ao soberano das espadas
os sete días da semana.

O barullo era infernal.

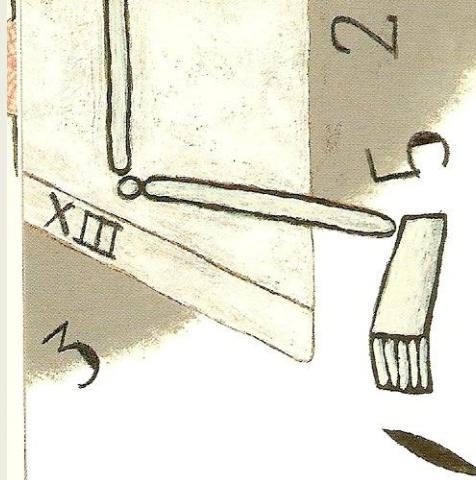
E a vida dos seus vasalos, tristeira, moi tristeira.

Tanto, tanto durou a guerra
que remataron esgotando os seus arsenais
e baldeirando as arcas reais.

E todos, nos dous bandos, quedaron mallados,
sen ningún inimigo co que loitar.

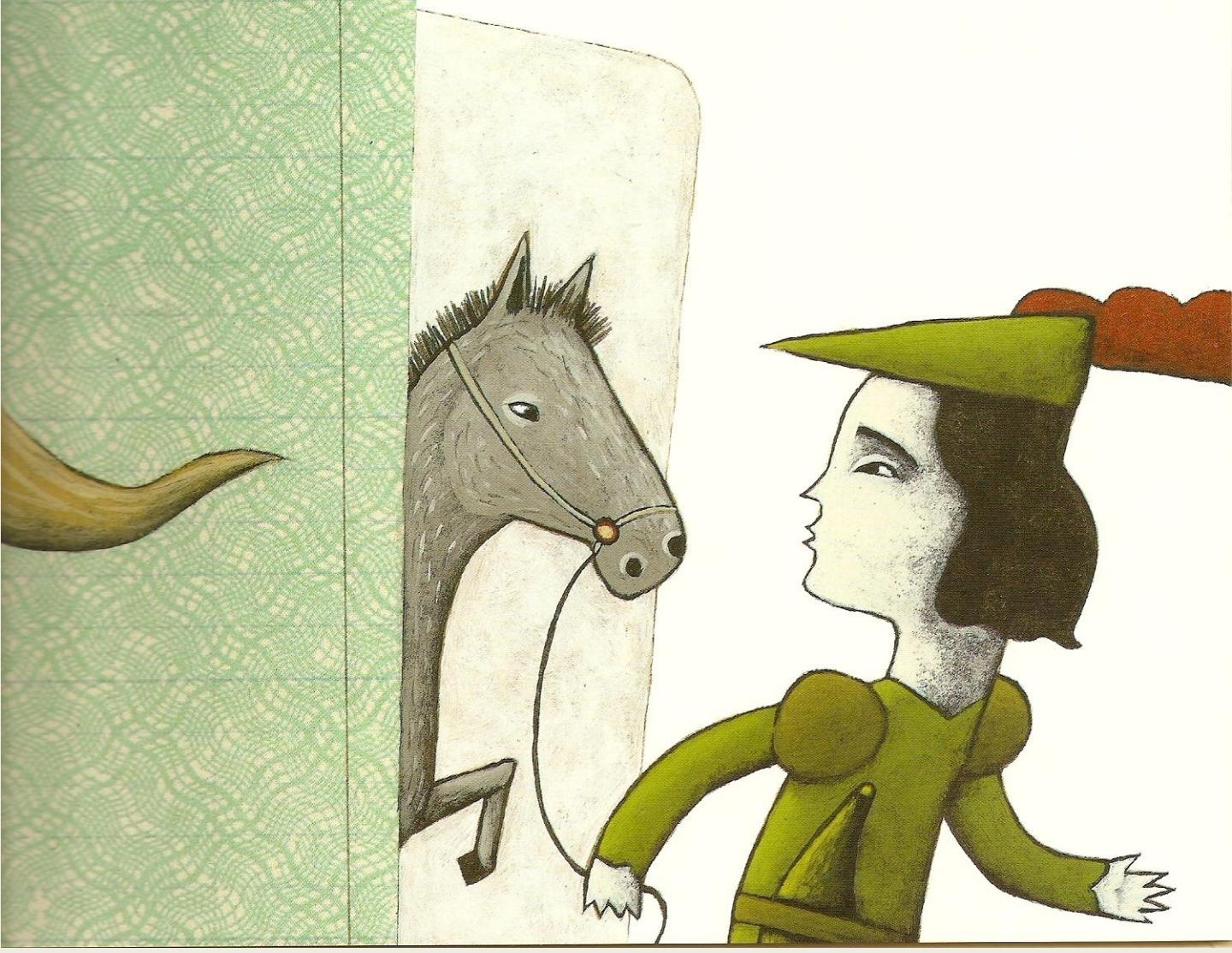
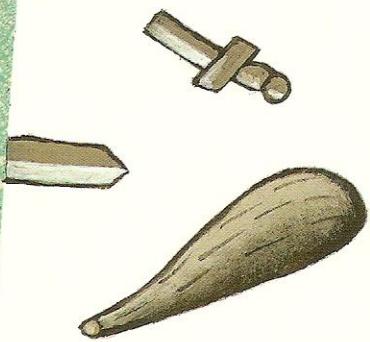

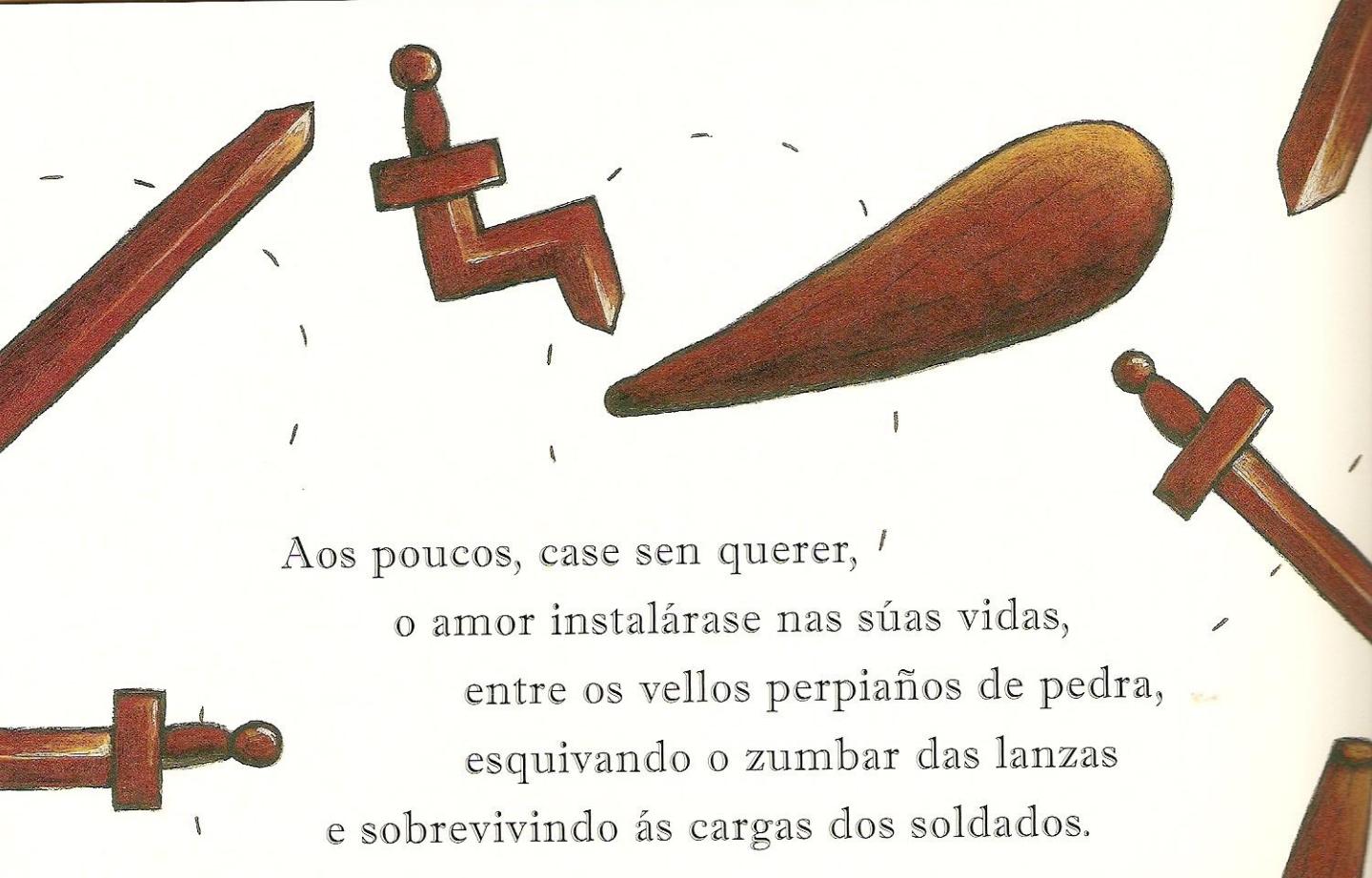
Pero mentres iso acontecía...

o fillo de Cachobruto,
o Cabaleiro da Alta Plumaxe,
e a filla de don Afiado,
Dona Sota da Espada,
víanse en segredo,
agochados entre as altas murallas
defensivas dos seus reinos.

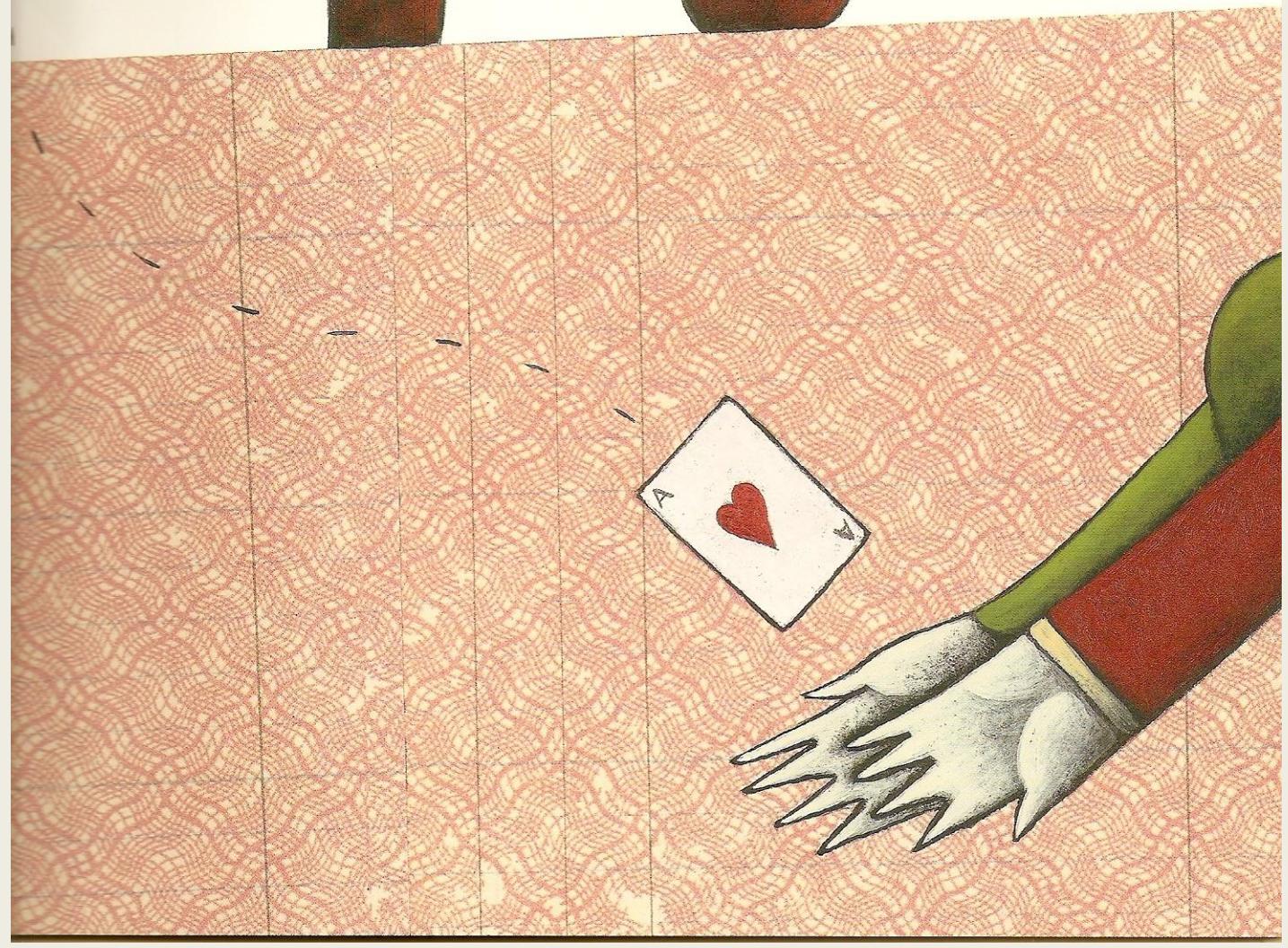

y con
an del
 $\text{ale} = \frac{r}{x}$
el

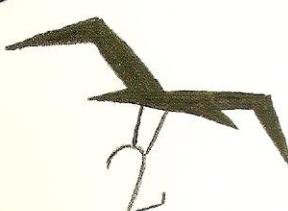
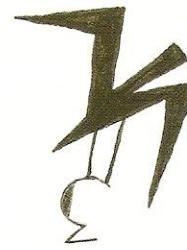
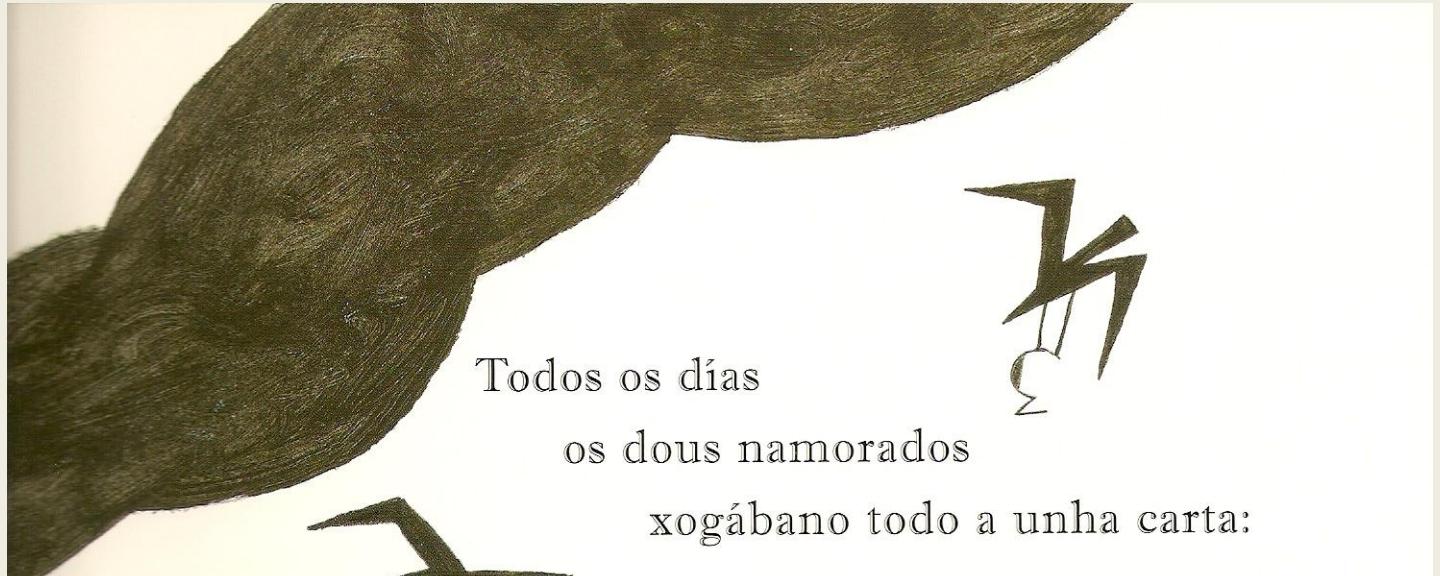

Aos poucos, case sen querer,
o amor instalárase nas súas vidas,
entre os vellos perpiaños de pedra,
esquivando o zumbar das lanzas
e sobrevivindo ás cargas dos soldados.

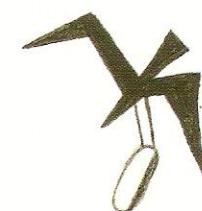
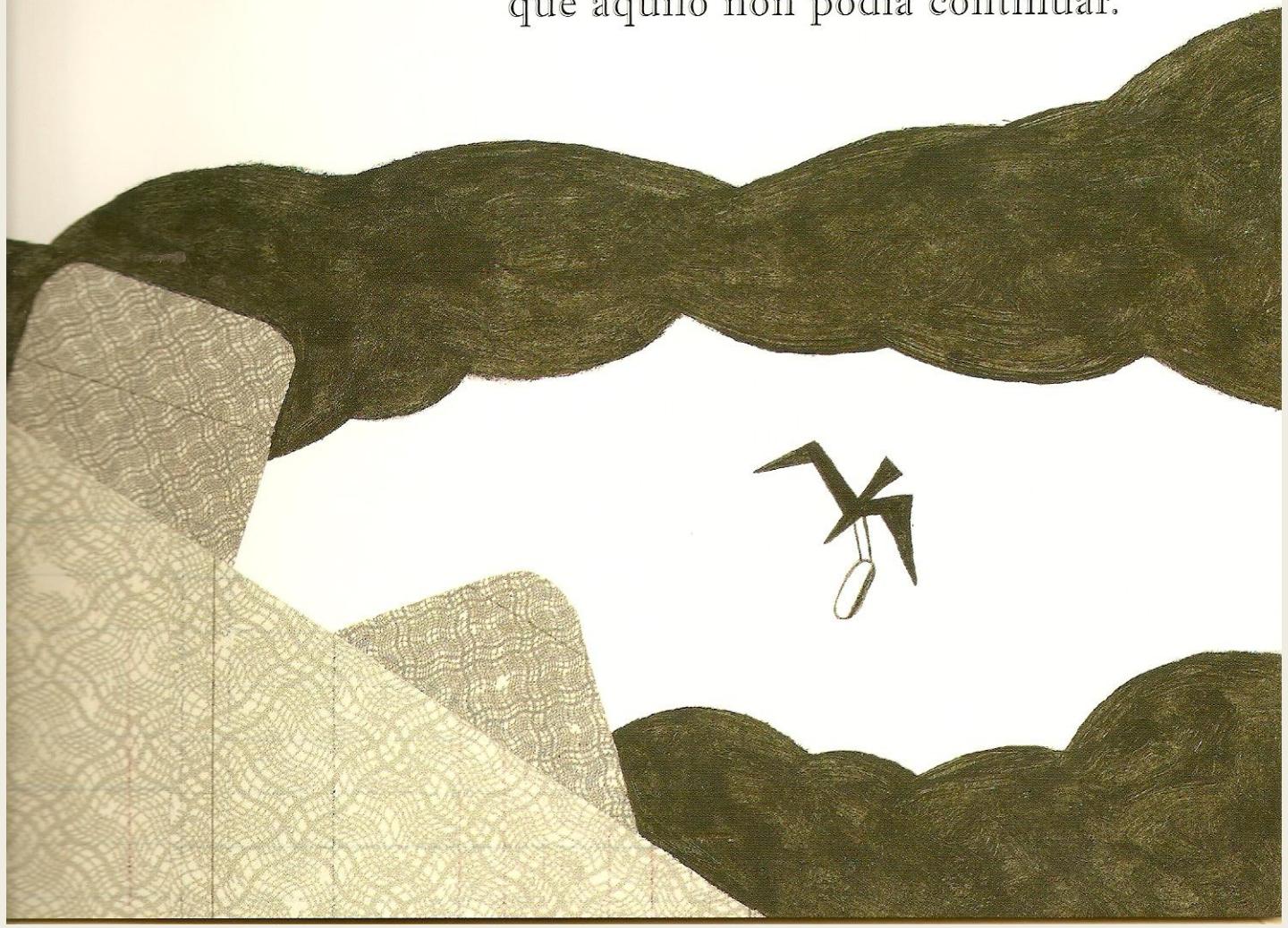

Todos os días
os doux namorados
xogában todo a unha carta:

citábanse á mesma hora
para falar do seu futuro e do dos seus reinos.
E sempre remataban pensando
que aquilo non podía continuar.

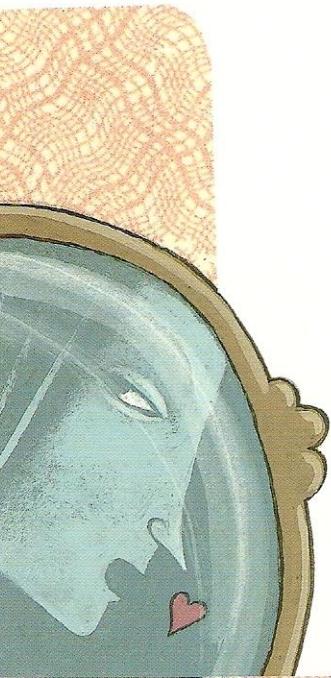
Do mesmo xeito que os seus pais se acollían a golpes,
eles non deixaban de facerse agasallos:

a princesa apañaba os punxentes aceiros
que caían no campo de batalla
e facía con eles fermosos alfinetes de gravata;

o príncipe, para corresponderlle,
trocaba os botóns e os escudos dos soldados
en reluentes pendentes e douradas pinzas do pelo.

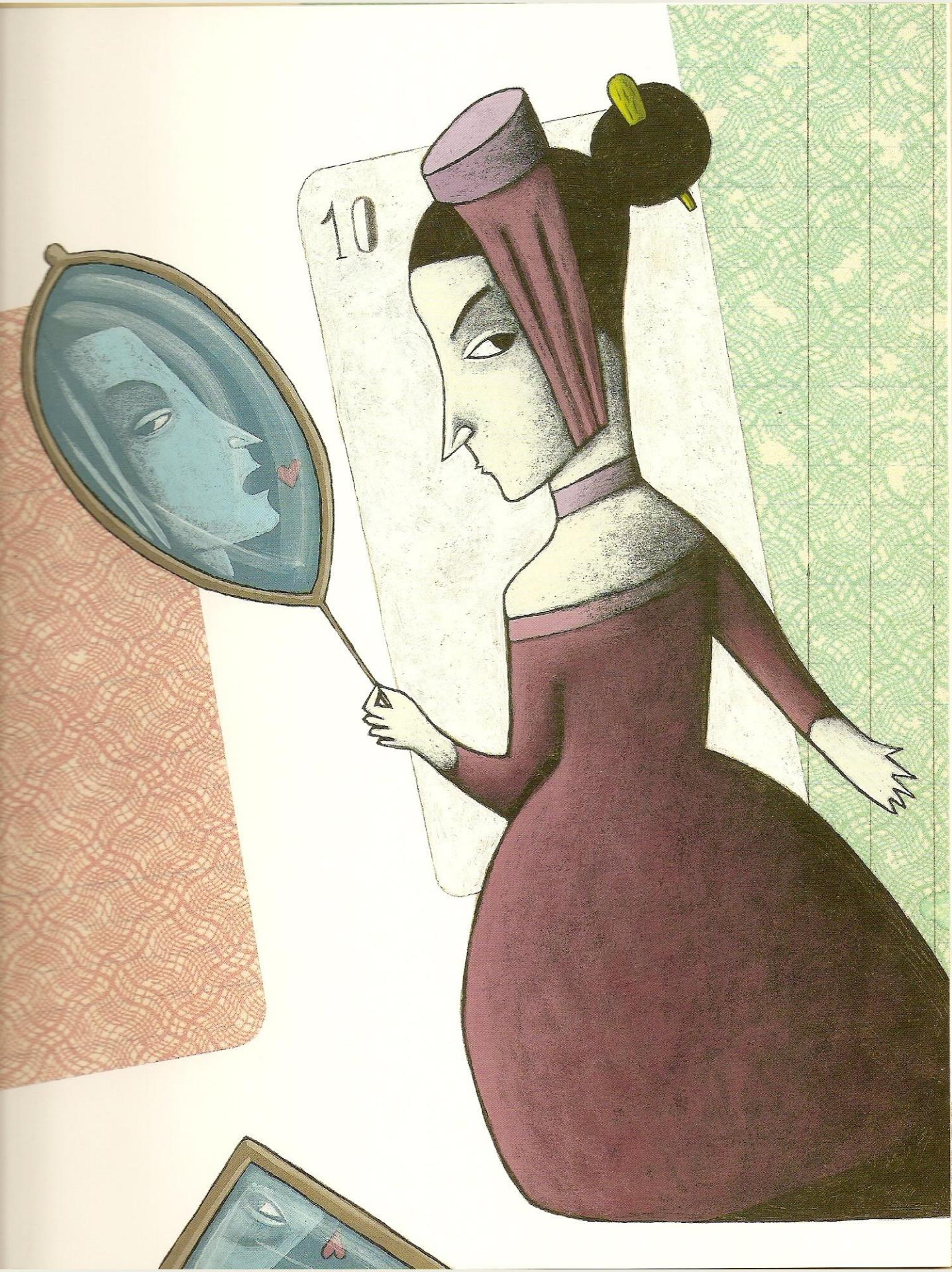
Era o único que podían permitirse
tras tantos anos de malgasto e crueldade.

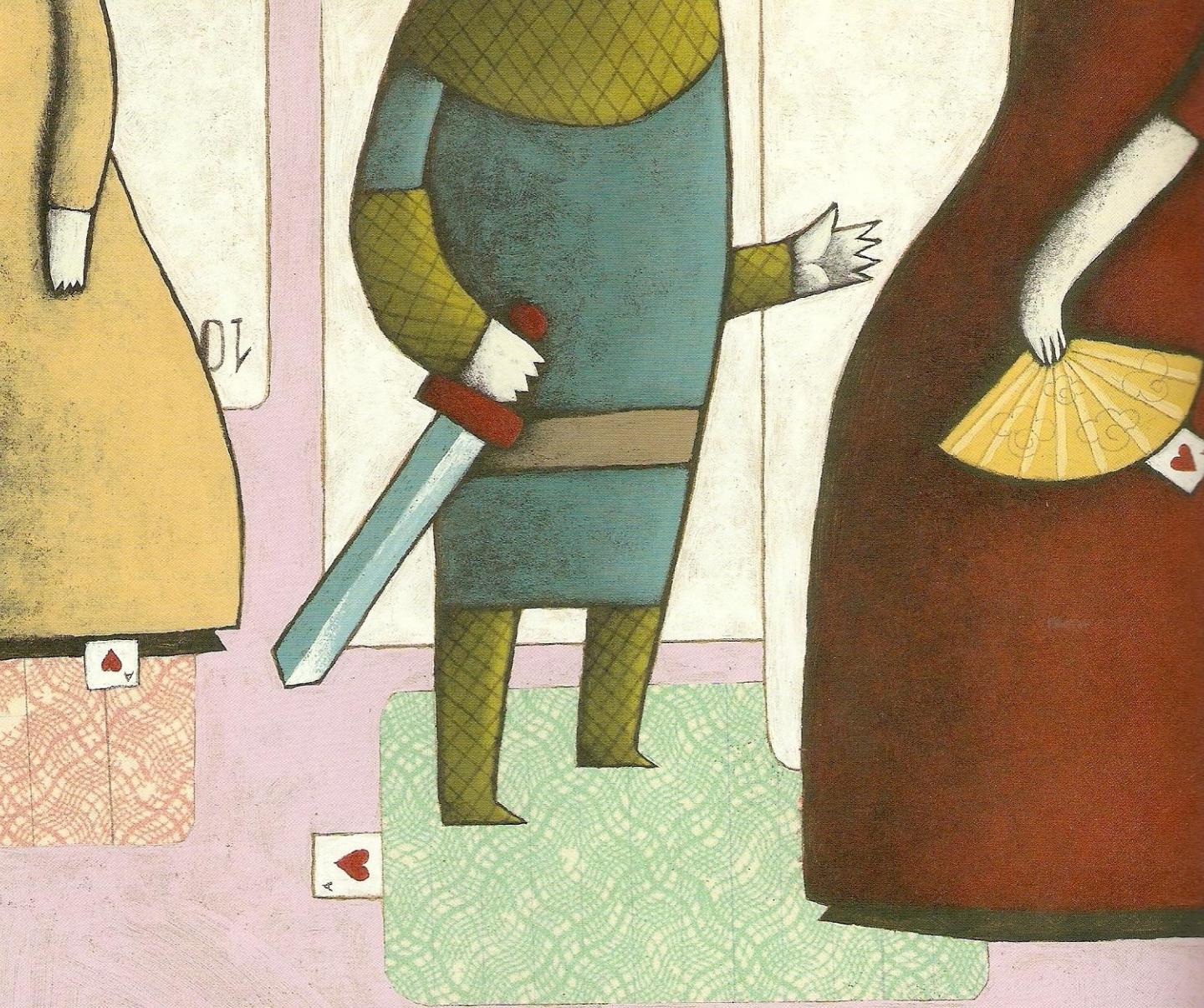
Pero, para ambos os dous
resultaban uns agasallos marabillosos.

Só había unha persoa que sabía todo
o que estiveran a facer:
a malévola irmá do mozo,
a infanta Sotina, a Basta,
que os axexara dende o comezo e que,
xurando vinganza, espallou a nova
aos catro ventos,
cos seus cinco sentidos,
polos sete mares...

Mais non lle serviu de nada.

Xa dixemos que o amor nace e sobrevive
onde menos o agardas.

Así que os namorados,
empregando ese ás que agochaban baixo da manga,
casaron de acordo cos ritos de ambos os dous reinos,
pero sobre todo, de acordo co amor que se profesaban.

E dende entón...

O sol e a prosperidade brillaron
no más alto das súas vidas.

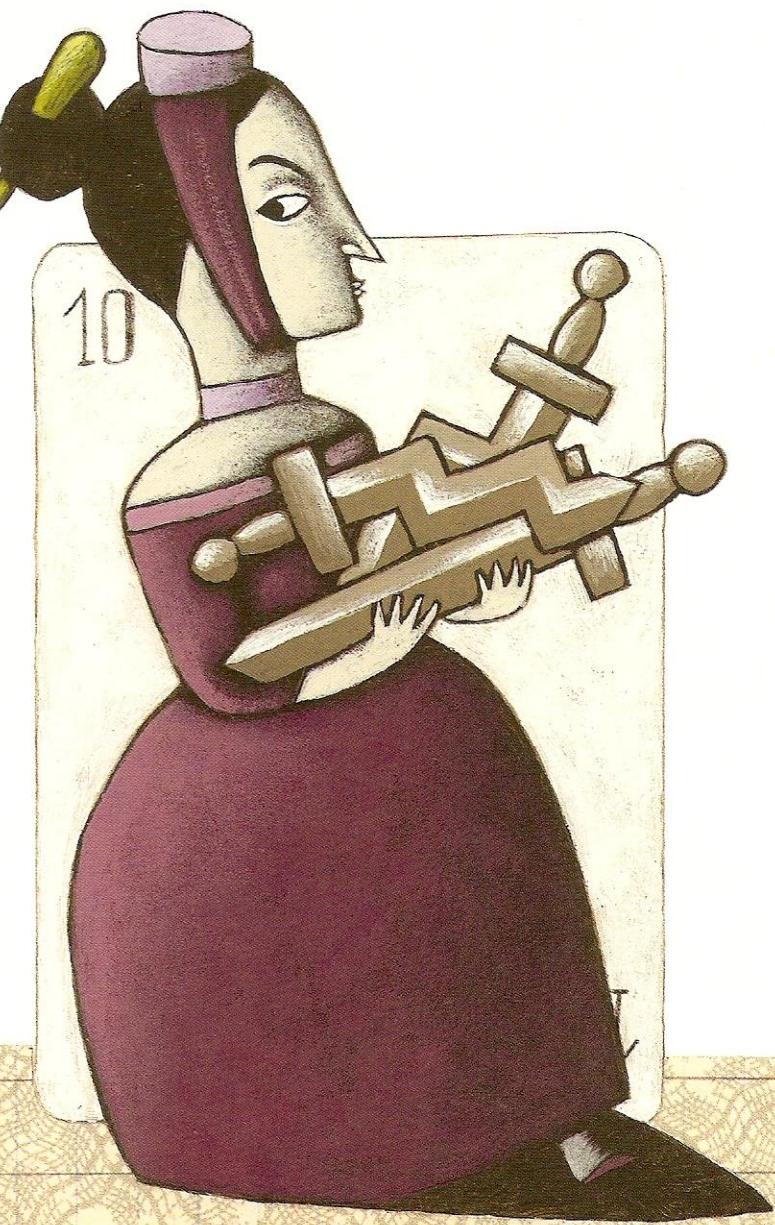
1

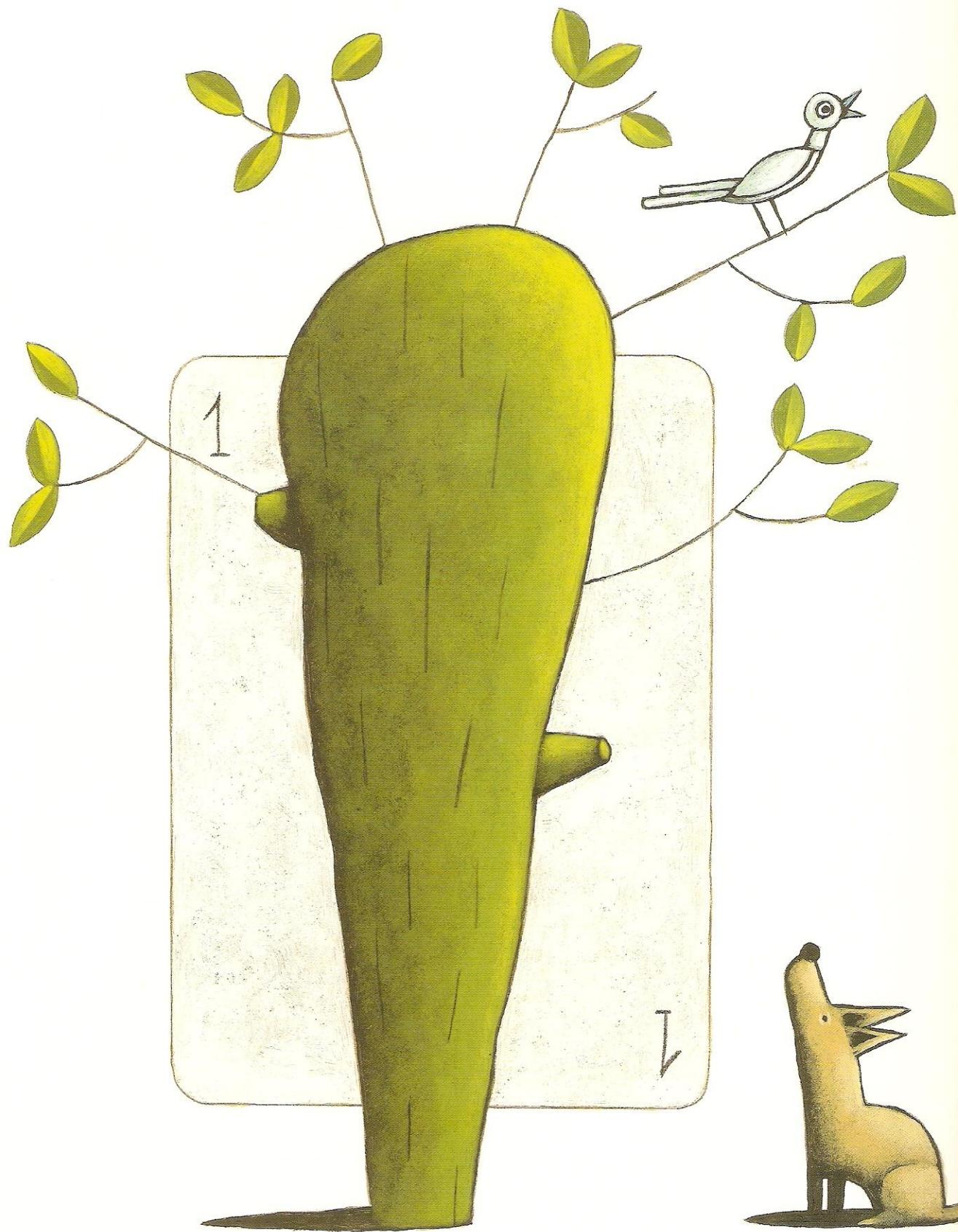

T

As espadas envaiñáronse nas súas fundas,
malia que tamén hai quen di
que se enfundaron nas súas vaíñas.

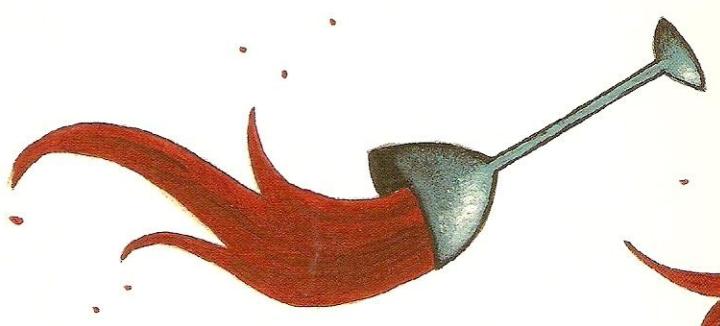
Apuntamento dun cronista posterior:
“Tanto monta, monta tanto”.

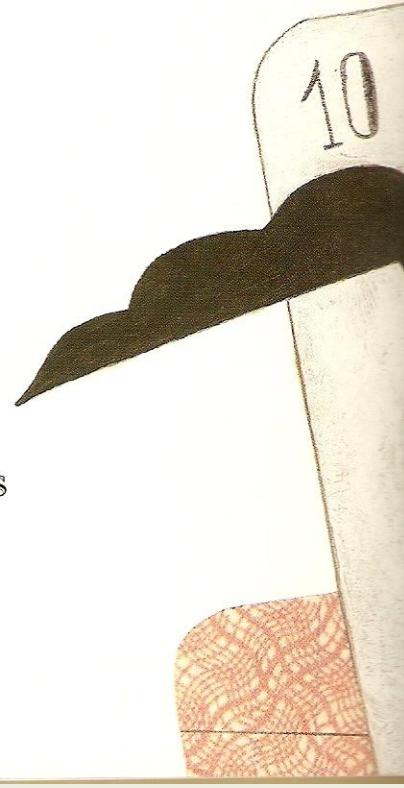

O vil garrote viu agromar de novo a vida
entre as súas pólas truncadas.

E todos,
gobernantes, nobres, xente sinxela,
de a pé e de a cabalo,
brindaron por un mundo
no que nunca más habería guerras.

Se acaso, unha curta partidiña de naipes
para dirimir as diverxencias.

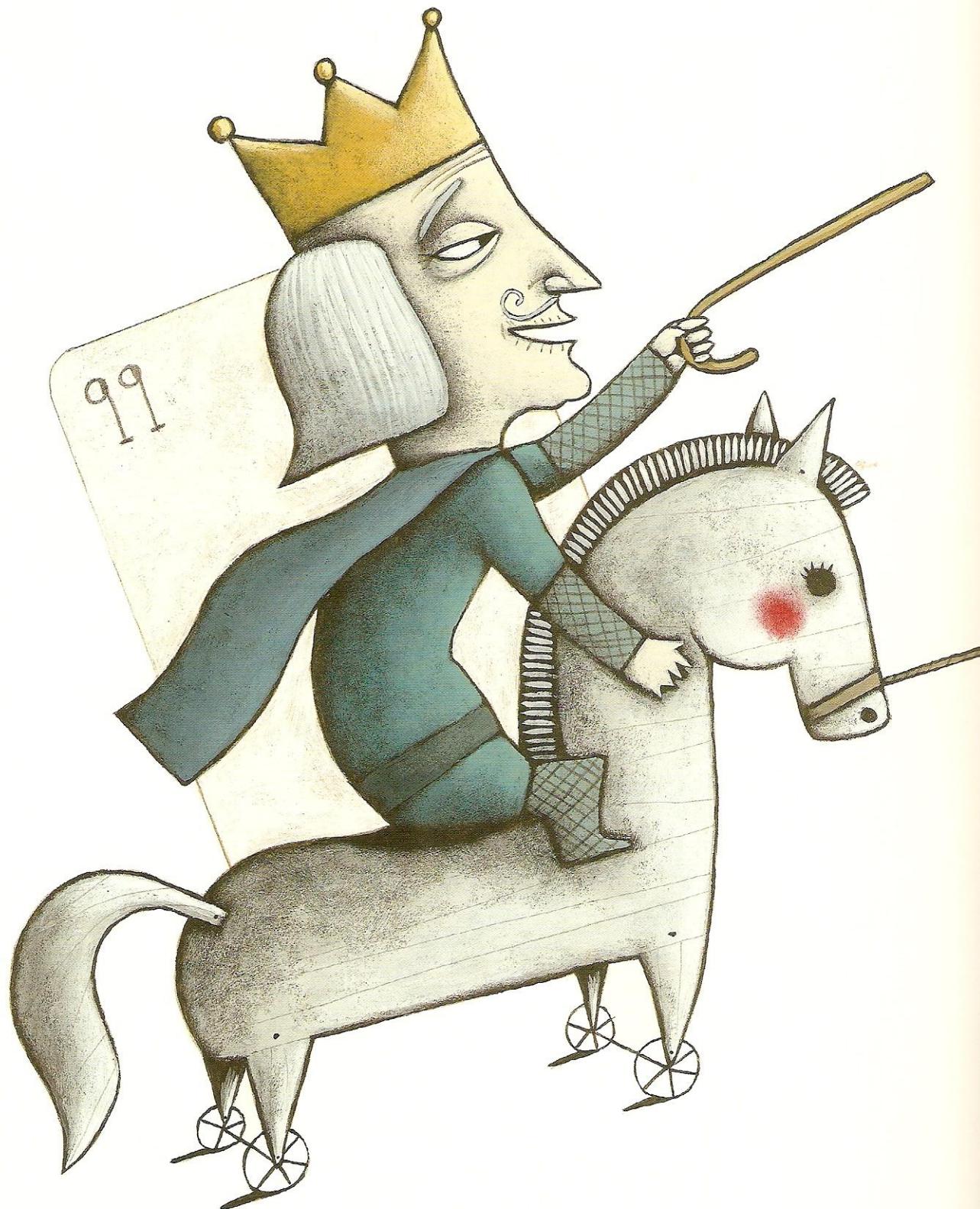

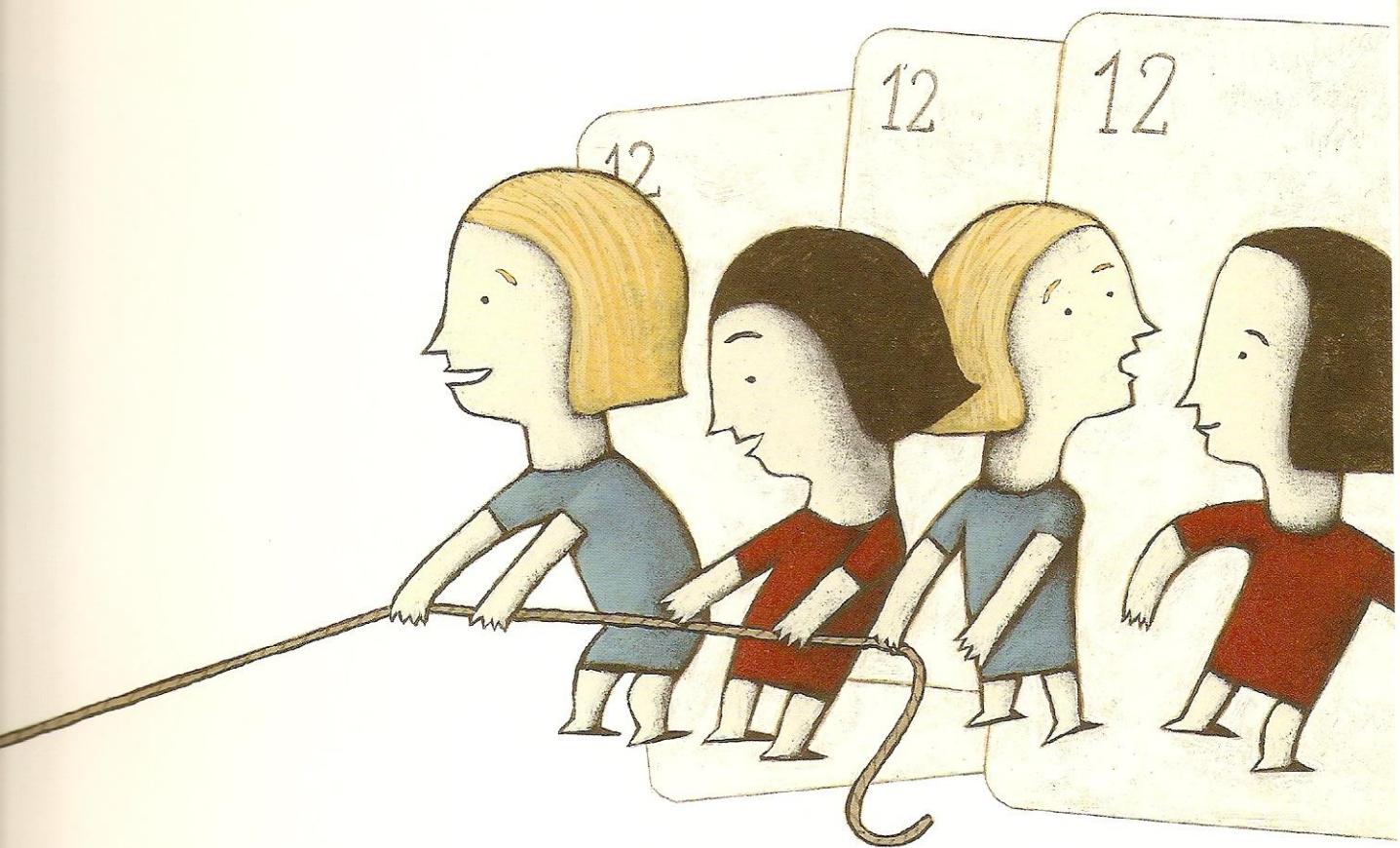
3

11

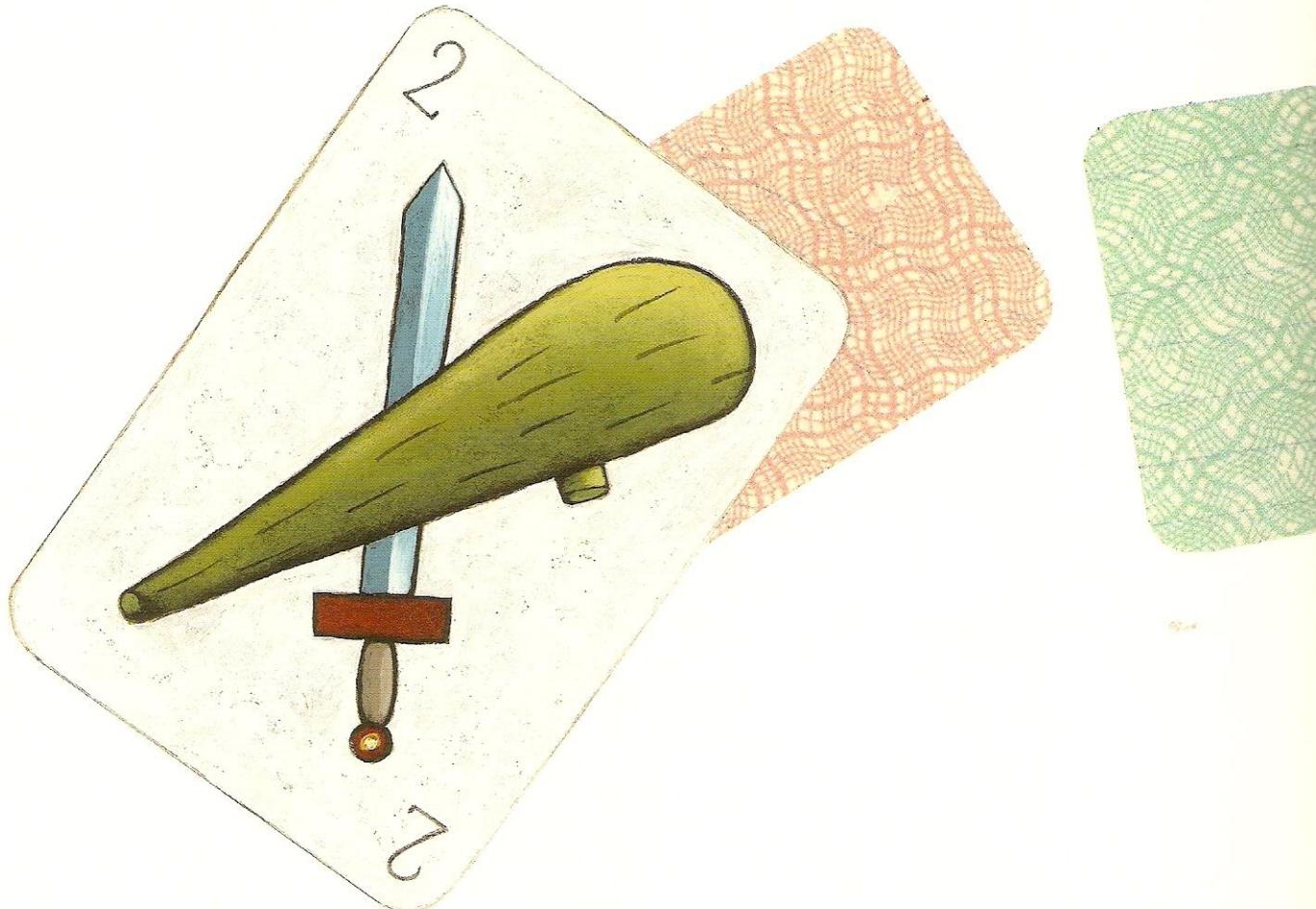
12

XIII

Co tempo, os catro fillos da feliz parella
repartiron o reino como bos irmáns
e perpetuaron a paz, comunicándose entre si
a través de cartas.

Foi entón cando naceu o servizo postal.

Pero esa é outra historia que se cadra, algúñ díá,
outro vello cronista vola contará.

REFRÁN:

Se dous gobernantes fan a guerra
(e amargan a vida aos demais),
procurade de todos os xeitos
que os seus fillos se coñezan.

Quizais a amizade ou o amor que naza entre eles
sexa más forte que o odio dos seus maiores.

Joannes Columbus,
cronista das terras que algunha vez existiron.

j

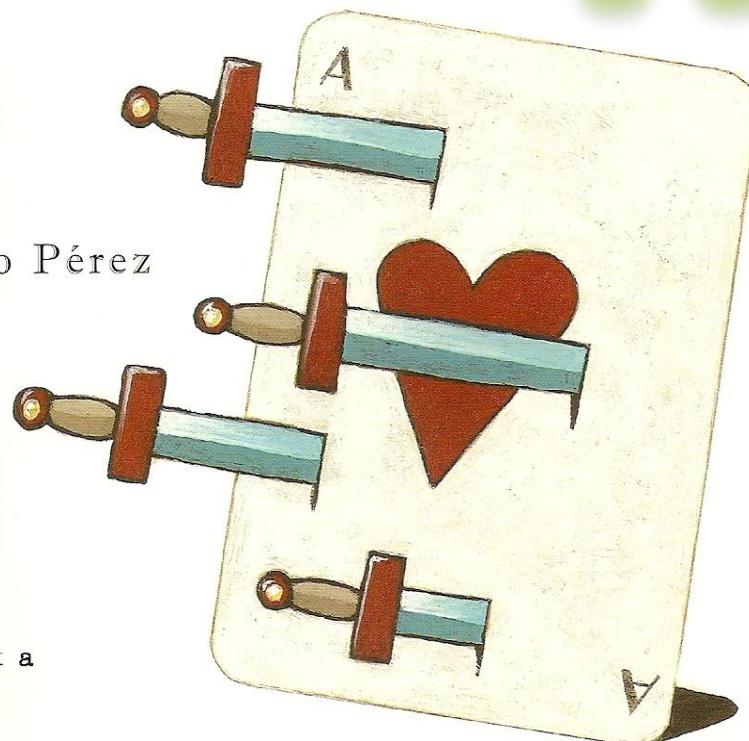
Batalla de Naipes

FIN

Josep Rodés

Juan Ignacio Pérez

kalandraka

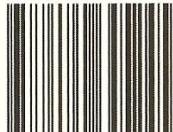
MARE MAR
WAKE WAK

A

kalandraka

1

ISBN 84-8464-524-X

9 788484 645245

OS DOUS DE SEMPRE

Alfonso R. Castelao

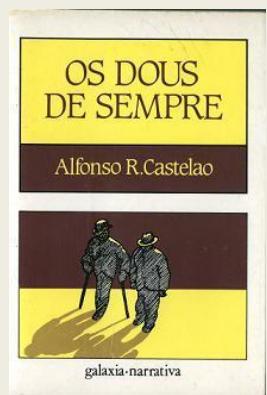

galaxia·narrativa

Lembranza da casa da tía Águeda

A tía Adega vive nunha casa pequerrecha, sempre ben encaleada, cunha balconeta de madeira, antre dúas fiestras xemelas, e unha porta de dúas follas. A casa ten fisonomía de moneco, con ollos, nariz e boca, e logo un caparuchete de tellas na cabeza. Cando a tía Adega cerra unha fiestra, a casa chisca un ollo.

“Os Dous de Sempre”
Castelao

A CASA DE TÍA ÁGUEDA

